

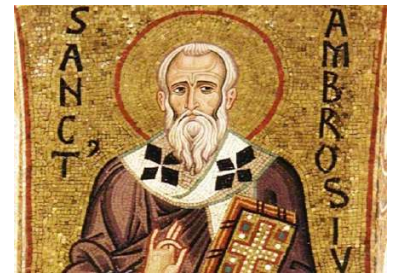
La vida de Jesús de Natzaret, des de Betlem fins al Gòlgota, que el va portar a ser amic dels pobres i de tothom, estimant amb un amor fidel, és llum que apunta enmig de les incerteses del moment present.

Armand Puig

En els testimonis dels nostres sants patrons hi trobem el do de la Redempció, gràcies al qual l'home és rescatat del pecat i rep la possibilitat de la vida nova en Crist.

Abel Trulls

Ambròs va veure de seguida que la unitat en la comunió només era possible a través d'una Litúrgia ben celebrada que, com a expressió de la fe, eleva els cors dels creients en la lloança a Déu per expressar i difondre la fe comuna.

Joaquim Meseguer

EL BON PASTOR

Revista per a preveres i diaques

Jo soc el bon pastor: conec les meves ovelles, i elles em coneixen a mi, tal com el Pare em coneix, i jo conec el Pare. I dono la vida per les ovelles.

Número 137
Setembre 2021

Any XII

Pòrtic.....	3
ARMAND PUIG I TÀRRECH	
La conversió de Carmen Laforet.....	5
FRANCESC XAVIER BISBAL TALLÓ	
El més enllà.....	8
MIQUEL BARBARÀ ANGLÈS	
La crisi del Déu (suposadament) inactiu.....	10
JOAN RAMON MARÍN	
Sant Ambrós i la unitat de l'Església.....	13
JOAQUIM MESEGUER GARCIA	
Sentit i origen de la celebració del Naixement de la Benaurada Verge Maria.....	15
EMILI VILLEGAS	
La dimensió profètica de la natura.....	17
MANEL MERCADÉ	
La pregària en temps de pandèmia i de dificultats.....	18
ABEL TRULLS	
La participació en la litúrgia és essencial per al cristià.....	20
+ JOAN ENRIC VIVES	
<i>Si cerques referents aquí són</i>	21
BOSCO FANER	

Equip de redacció Agustí Borrell, Norbert Miracle, Xavier Morlans, Daniel Palau, Armand Puig. Sota el patrocini de la *Càtedra de Teologia Pastoral Josep Pont i Gol*

Disseny original Animaset

Dipòsit Legal T- 1085 - 2014 revistaelbonpastor@gmail.com www.elbonpastor.cat

Si voleu col·laborar econòmicament en el sosteniment i difusió de la revista podeu fer els vostres donatius a

La Caixa 2100-0272-33-0101212882

Moltes gràcies

Pòrtic

ARMAND PUIG I TÀRRECH
Rector de l'Ateneu Universitari Sant Pacià

«El teu amor és gran fins al cel, la teva fidelitat arriba fins als núvols» (Salm 57,11). Res no pot fer trontollar els qui coneixen el Senyor. Certament, corren temps difícils per a la fidelitat. Diversos entrebancs i esdeveniments poden fer costerut l'amor fidel, el famós *hèsed ve èmet* dels textos de l'Antic Testament, el binomi *kharis kai alètheia* del Pròleg de Joan. Però «amor i fidelitat», «gràcia i veritat» són expressions majors d'una història que no comença en cadascun de nosaltres, sinó que ens supera per la seva amplitud i la seva profunditat. La vida no ens pertany, l'hem aollida quan Algú ens la donava, l'hem rebuda quan ens era regalada, l'hem feta fructificar quan Algú l'adobava i hi feia caure la pluja. Tampoc no ens pertany l'amor, l'hem assaborit quan enteníem amb el cor allò que l'intel·lecte pot malmetre i que els llavis, sovint, són incapaços d'explicar. Abans que fóssim teixits en les entranyes de la mare, Algú ens portava a dintre sense que en tinguéssim un bri de consciència. Som receptors abans de ser subjectes. O, si es vol, abans de ser conscients de la nostra pròpia identitat. Abans de ser un «jo» som un «tu», que Algú pronuncia i que alguns reconeixen, amb joia, com un nou ésser que ha arribat al món.

Després, la vida creix en nosaltres. De primer, som una planta menuda. Som incapaços de tot, i tot ho necessitem. Som quasi completament heterònoms. Encara no hem rebut el do de la paraula, però somicant, o potser plorant, podem reclamar el menjar o el descans, la neteja corporal o un passeig. En aquell moment, però, en una cosa som del tot autònoms: l'abraçada. Podem sentir l'escalf de la mare, el seu pit càlid, o les mans grosses del pare o d'una altra persona que prova de bressolar-nos. Podem arrapar-nos al coll dels qui ens volen bé, i somriure i fer rialles als qui se'ns atansen amb un afecte incontingut –tinguin la mateixa sang o no la tinguin. Mai no perdem la capacitat de rebre amor fidel i de donar-lo, d'experimentar-lo i de compartir-lo. L'amor fidel és l'empelt més esplendorós que aquell Algú ens ha posat a dins. Ens ha fet a imatge seva, semblants a Ell, perquè abans de pronunciar la primera paraula amb els llavis, pronunciéssim moltes paraules prèvies amb els gestos, amb el cos, amb el cor. El llenguatge no verbal precedeix els altres llenguatges.

I ens fem adults, després de passar per totes les etapes de la creixença, en les quals dins nostre l'amor fidel s'aferma i alhora es desdibuixa, s'enrobusteix i a voltes defalleix. Aquest moviment doble i contrastat també afecta l'amor fidel a aquell Algú, l'Altre, amb el qual tan aviat podem lluitar com Jacob al torrent o bé discutir amb Ell com Job asseguts a

la cendra. Però no en sortirem indemnes. Jacob arrossegarà tota la vida la coixesa d'una cama, i Job portarà sempre al damunt la confessió de la seva petitesa davant l'Omnipotent. L'un i l'altre podran dir que han tastat l'amor fidel, ni que sigui per la via habitual de la prova, i que n'han sortit triomfants. Jacob i Job no són uns derrotats, sinó uns vencedors, que s'han mesurat amb l'Altre i han après la humilitat. «Humilitat» ve d'*humus*, «terra», i «Adam» ve d'*Adamà*, que vol dir el mateix. Som uns éssers que hem sortit de la mare terra, de les entranyes d'una dona, sangonosos i indefensos, amb l'únic instrument de l'amor fidel –el que hem emprat des del primer moment, quan no teníem res més.

La vida és una ziga-zaga, un camí fet de tombs, de voltes, de reclaus, de sorpreses, i també de projectes no assolits o bé aconseguits a mitges. Ningú no pot judicar-se a si mateix des de la total autocomplaença o des del sentiment absolut de fracàs. Segurament que en tots dos casos qui es judiqués així, es judicaria des de l'orgull, des de la mundanitat. Normalment, ens quedem tots a la meitat, en aquell àmbit en el qual es barregen la llum i la foscor, el pecat i la gràcia. Però allò que no podem posar en dubte és que la nostra vida està construïda sobre l'amor fidel, des dels seus primers compassos, des dels seus primers batecs. Des que naixem, i quan encara tenim la primera pàgina en blanc del llibre de la vida, Algú, Déu Nostre Senyor, ens ha gravat al foc l'amor fidel. No podem viure, doncs, pensant que hem estat llançats en una terra solitària i desolada, en la qual tothom s'ha d'espavilar a omplir les seves mancances, a buscar allò que no té. Resulta que sí que ho té, encara que no ho sàpiga veure! Tothom ha nascut essent allò que el fa imatge de Déu, fill seu, estimat seu, és a dir, ningú no ha nascut sense l'amor fidel, que pot viure i compartir, celebrar i donar. Això és l'Església!

Ara que bufen vents de replegar-se en la inhibició o en l'individualisme, pensant que la meua llibertat de decisió és criteri últim, és bo de recordar la primera llavor que rebem de Déu: l'amor fidel. La vida de Jesús de Natzaret, des de Betlem fins al Gòlgota, que el va portar a ser amic dels pobres i de tothom, estimant amb un amor fidel, és llum que apunta enmig de les incerteses del moment present. Diu el Senyor: «Tingueu confiança: jo he vençut el món» (Joan 16,33).

Un sol cor i un sol esperit

La conversió de Carmen Laforet

FRANCESC XAVIER BISBAL TALLÓ

*prevere del bisbat de Vic
delegat diocesà de Mitjans de Comunicació*

El 6 de setembre d'enguany es compleixen cent anys del naixement de Carmen Laforet, escriptora nascuda a Barcelona, coneguda per ser la primera guanyadora del premi Nadal (1944) amb la novel·la *Nada*, i que morí en un geriàtric a Madrid l'any 2004. Fou una de les plomes més destacades de la postguerra, però també, com a figura, una personalitat tancada, misteriosa i hermètica, que no estava preparada per a la fama ni la popularitat. La seva biografia definitiva l'han escrita, a dues mans, Anna Caballé Masforroll i Israel Rolón-Barada, amb l'obra *Carmen Laforet. Una mujer en fuga* (RBA, edició revisada i actualitzada el 2019).

Carmen, criada a les Illes Canàries, no va rebre una educació catòlica. Tot i això, de ben joveneta, el maig de 1937, va participar en un certamen literari organitzat per l'Institut de Las Palmas, que consistia en una redacció amb el tema 'el meu llibre preferit'. Carmen, sembla que influenciada per la seva professora Consuelo Burell, va elegir *Las Moradas* de Santa Teresa i va escriure els motius de l'elecció "me ha hecho soñar como ninguno; porque al terminar su lectura siento como nunca el deseo de ser mejor, porque su estilo fácil y sencillo, y la sana alegría que alienta en sus páginas tratando de cosas tan sublimes, me encantan" (pensament al vol: no se quants alumnes dels instituts de secundària actuals serien capaços de fer un treball sobre alguna obra teresiana...).

Traslladada a Barcelona de nou per estudiar -etapa que inspirà la seva obra més coneguda- la joventut de Laforet va transcórrer en un sincer agnosticisme (que també traspua a *Nada*).

Fou l'amistat amb una coneguda tenista i activista de l'Acció Catòlica, Lili Álvarez, i posteriorment amb el teòleg Enrique Miret Magdalena, que portaren Laforet a llegir els seus primers llibres religiosos a l'estiu de 1951, concretament una impactant biografia d'Eva Lavallière, cèlebre actriu francesa de varietats que l'any 1917 abandonà la seva vida mundana arran d'una conversió religiosa sobtada.

Sembla que aquestes lectures i amistats despertaren la seva set espiritual, que desembocaren amb la conversió un diumenge a la tarda a finals de 1951, amb una trobada amb Lili Álvarez: «me ha sucedido algo milagroso, inexpresable, imposible de comprender para quien no lo haya sentido y que, sin embargo, tengo absolutamente la obligación de contar a los que quiero». Estaven a l'església dels Jerònims de Madrid, on les dues amigues discutien sobre la fe, i -explica Laforet- «comprendí sus puntos de vista con gran facilidad. Me despedí y al volver hacia mi casa, andando, sin saber cómo, sin que

pueda explicártelo nunca, me di cuenta de que mi visión del mundo estaba cambiada totalmente».

A partir d'aquell moment, l'escriptora es va submergir en les pràctiques religioses de l'època, amb l'estil que les caracteritzaven. Al gener següent feu un recés espiritual, il·lusionada i portant a la maleta un Nou Testament. Pocs mesos després, Carmen Laforet es converteix en una dona de missa diària, de rosari, de recessos mensuals i converses religioses. En una entrevista a finals de 1952 diu: «yo antes no creía en nada, pero desde hace dos años soy totalmente católica (...), porque quiso Dios».

L'etapa més intensament espiritual de Carmen fou un període de set anys, amb oposició de la seva pròpia família, amb llums i ombres, i en què progressivament Laforet va anar descobrint la necessitat d'un ideal cristià més enllà de les formes de pietat concretes i, a vegades, excessivament formals i exteriors (aquesta tensió també apareix en els personatges de la novel·la *La mujer nueva*).

Residint a Tànger en 1957 s'integra assistint a missa en la comunitat franciscana i l'any 1959 queda impressionada per una conferència de Xabier Zubiri sobre la personalitat de Crist.

Carmen Laforet fou una dona amb un caràcter molt difícil, solitària, certament 'en fuga' i amb una gran i crònica crisi personal. Progressivament els indicis d'una malaltia mental van anar ocupant espais més grans de la seva vida. Això va afectar la seva vida espiritual tot i que mai, almenys així no consta en la biografia, hagués renegat de la seva fe. El seu fill afirmà que visqué la seva fe personal amb naturalitat. Tingué una llarga amistat amb el P. Arrizabalaga, jesuïta, i establí un contacte amb els jesuïtes espanyols en una erràtica estança a París. En una altra etapa depressiva de l'escriptora a Roma, sembla que es trobà amb el jesuïta Miquel Batllori.

El text de la conversió a la *Mujer nueva*

Els llibres de Laforet són manifestament autobiogràfics i la seva conversió religiosa la va plasmar a la novel·la *La mujer nueva*. Ella tenia la intenció de plantejar la història d'una dona de trenta i escaig, universitària, cultivada i descreguda que, de cop, se sent inundada per la fe i la seva vida canvia completament. I crea el personatge de Paulina Goya, inspirat en la conversió experimentada per Sant Pau. Poso uns fragments del text de la conversió que, segons expressa l'hispanista Gerald Brenan, «dubto que hi hagi unes pàgines en castellà meravellosament tan poètiques per expressar el descobriment de Déu».

Paulina es troba al tren i observa el paisatge: «Paulina tuvo un anhelo de vivir en un sitio así, rodeada de lo inmenso, para siempre olvidada y sola.

Esta idea extraña le venía como con un deseo hondísimo de paz...No. Más que eso...Era un deseo de poder saborear, quietamente y sin interrupciones, esta paz que la estaba llenando por momentos. Porque, como una marea, en pequeñas y lentas oleadas, la paz invadía su espíritu. Era una sensación divina. La tuvo como transportada esta sensación, medio inclinada en su cama, sin vestirse, absorta en el paisaje de la llanura (...).

El corazón de Paulina se sentía también misteriosamente unido al de los hombres y mujeres de todo el mundo, con su capacidad de daño y destrucción y también esa otra

capacidad, esa otra sed, es otra búsqueda que a veces se pierde...La búsqueda del amor. Vio cómo ella misma y cómo todos los hombres, hasta los que lo niegan, hasta los que le dan la espalda y, exasperados, lo disfrazan de crimen, buscan el amor. Lo buscan a veces con la elementalidad de las bestias y a veces con dolor y ceguera, y a veces con un odio de su rastro y de su nombre...

A veces el amor les suena hermosamente, parece que va ser como un mar rompiente e infinito... Luego se quedan los hombres sin llegar a él, en un pequeño charco cualquiera, que espejea...Los seres humanos aman estos charcos, se ahogan en ellos, se pierden en ellos, se mueren en ellos, a dos pasos de ese rumor más lejano, más difícil, de ese mar de amor, inmenso, que existe, que espera...(..).

El Amor es Dios -supo Paulina; Dios, esa inmensa hoguera de felicidad y bien, en la que nos encontramos, nos colmamos, a la que tendemos, a la que tenemos libertad para ir y vamos, si no nos atamos nosotros mismos piedras al cuello (...).

Nada le sucedía. Sus nervios estaban tranquilos, su carne en paz, mientras aquella profunda sabiduría se le metía en el espíritu...Y era al mismo tiempo la comprensión de Dios, Felicidad Infinita, Amor Eterno, al que toda nuestra vida tiende, para El que existimos, para El que crecemos, amamos, sufrimos, anhelamos y nos moldeamos...Y era también el sentimiento de este mismo Dios infinito metiéndose en el alma para prender en ella esta sabiduría...Y, además, aún, la seguridad que Dios mismo, El que espera y llama, El que entra en el alma y la arrebató, Dios, enseña el camino de ese deseo...Dios se nos ha dado como palabra humana. Con cuerpo de hombre. Dios vivo y Hombre vivo, para deletrear en el lenguaje de los hombres el secreto del Universo.

Sentía a Dios único como llamarada que llama y crea. Sentía a Dios, que se mete en el alma, Espíritu Santo. Sentía a Dios, Camino de Dios mismo, conductor de la vida desde el anhelo que pone en ella el Espíritu Santo hasta la Hoguera del Gozo, a Dios Hijo, a Cristo (...).

Comprendía que aquello que empujaba su vida y que se le abría dentro era algo que podría entrar cuando quisiese en cualquier vida humana...Comprendía que era una fuerza más viva que el recogimiento, más poderosa que la atracción entre seres de sexo distinto, más cálida que un incendio...(..).

Cuando recordó la historia, que tantas veces su abuela Bel le había contado, de San Pablo cayendo de su caballo, fulminado por el amor de Cristo cuando iba persiguiéndolo lleno de odio, Paulina empezó a llorar. Ella había recibido su nombre de cristiana porque había nacido precisamente el día en que la Iglesia conmemora este hecho...Le cayeron unas lágrimas gozosas por las mejillas.

Era tan inocente, tenía tan absoluto desconocimiento de lo que es la misteriosa, personal y extraordinaria aventura la vida humana en gracia, que se creyó, como otro San Pablo, invulnerable ya para siempre en este inmenso descubrimiento que acaba de hacer....”

Presents com el llevat

El més enllà

MIQUEL BARBARÀ

*prevere de l'arquebisbat de Tarragona
canonge mestre de capella de la catedral de Tarragona*

Durant els mesos d'estiu són moltes les parròquies que celebren festes en honor dels seus sants vinculats a la parròquia per algun motiu. Potser la festa més emblemàtica de totes les que hem celebrat és l'Assumpció de la Mare de Déu en cos i ànima al cel. Amb aquestes festes sempre s'acostuma a tocar la visió que tenim de la nostra societat en el present i la visió del nostre futur, al qual estem convidats a viure per sempre amb Déu en la plena felicitat del seu amor misericordiós. Ens veiem com a obligats a obrir la finestra de la transcendència, del més enllà, del nostre futur. I no cal dir que això ho hem de fer cada vegada que celebrem un enterrament.

Fa uns anys – i durant bastants anys – quan predicàvem aquestes veritats de fe, aquests fets que creiem que han passat i que passaran en el nostre futur, ho fèiem com havent de dir clarament que el que vivim ara i aquí, en la nostra societat i en el nostre món, no és definitiu, sinó que passarà. Semblava que ens haviem de desencantar de les coses bones i boniques d'aquest món, dir que no hi hem de posar el nostre cor i que hem de pensar en la transcendència, en el futur i en la vida eterna.

Però em sembla que han canviat molt les coses. Voleu dir que ara no som molts que estem desencantats de la nostra societat?, que no ens agrada, que la trobem superficial, falsa, irresponsable, sense consistència i buida? Hi ha un sociòleg que diu que és una societat líquida. I un altre ja hi ha afegit que més que líquida és vaporosa.

Si mirem al nostre entorn, quines coses podem dir que ens agraden? Moltes persones trobem seguretat en la vida personal, familiar i amical. Però, no ens enganyem, també hi ha moltes persones que pateixen perquè això tampoc no ho poden tenir i se senten ferides en el camí de la vida.

Quina seguretat trobem enmig de la pandèmia? i no aprendrem les lliçons que ens dona.. Com pot ser que es doni tanta disbauxa i tanta irresponsabilitat en festes i incompliment de les pautes sanitàries? Quina seguretat i quin sentit trobem en les institucions socials, polítiques i econòmiques? I les judicials?. Cada un de nosaltres deu tenir la seva imatge dels dirigents, molt generalment negativa i que genera desconcert. Quina imatge donen les institucions culturals? Moltes vegades hom pensa: això que ens ofereixen és cultura? I els mitjans de comunicació? que de vegades donen la impressió – per dir-ho amb un exemple fàcil i senzill- que són més importants les tortugues babaues que certes persones?. I no diguem les institucions esportives que tots tenim al cap. Fa la impressió d'haver-se venut el seny, de no tenir les idees clares i només clars els diners i d'exercir els

càrrecs amb una gran lleugeresa i irresponsabilitat. I si parlem de tants desastres que passen, com inundacions i incendis, alguns d'ells amb signes d'haver estat intencionats. No estarà de més recordar que durant segles i fins a les reformes del postconcili dels anys setanta del segle passat, posar foc al bosc era un pecat reservat a la nostra Arxidiòcesi, com pegar als pares i als avis. Això vol dir que passava i que es considerava molt greu.

D'aquest panorama tant descoratjador no se salva la nostra Església. On som? Què fem? Joestic convençut que sort en tenim del papa Francesc, però veieu com l'ataquen fins a l'absurd de criticar-lo perquè va atendre una trucada del mòbil en una audiència general? A l'Església hi ha moltes persones que més que com a creients fallen com a persones. Fan falta persones. Què tenen al cap aquests que fan aquestes crítiques? Ideologies més que fe veritable.

En mig de tantes incerteses i descoratjament és una llum i una seguretat creure que el Pare ens crida a viure, com Maria, en el més enllà, en el Regne de Cel. Hem d'estar contents que amb tanta foscor puguem tenir clar el nostre futur. El mal no vencerà. Estiguem segurs del futur, del més enllà, al qual Déu ens crida. Donem-ne gràcies.

Anunciar l'Evangeli

La crisi del Déu (suposadament) inactiu... i de la humanitat (suposadament) inactiva.

JOAN RAMON MARÍN

prevere del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Consiliari Internacional de la JOC

Fa molt temps, el 2015, vaig presentar en els cursos de «Formació Permanent» de l'AUSP un repàs d'alguns textos profètics amb el títol: «Quan el poble no creu en l'acció de Déu». Ara recupero aquelles idees. I les repenso de cara a una assignatura compartida entre els departaments de Sistemàtica, Moral i Sagrada Escripura que farem enguany (l'assignatura porta per títol: «Una Església Samaritana. Les respostes de la pandèmia»). El text de Lc 10,25-37 (el samarità) es planteja, precisament en termes d'acció. Així, tot comença amb una pregunta: «Mestre, *què haig de fer* per a posseir la vida eterna?» (v. 25). I tot acaba amb una altra pregunta i una recomanació: «“Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïme de l'home que va caure en mans dels bandolers?” Ell respongué: “El qui *el va tractar* amb amor.” Llavors Jesús li digué: “Ves, i *tu fes igual*”» (vv. 36-37).

L'acció es resol en l'amor (v. 27) i en la compassió (v. 33.37), contra el «passar de llarg per l'altre costat» (vv. 31.32).

Aquest problema ja es va plantejar, molt cruament, poc abans i durant l'exili de Babilònia. Aquí és on volia anar a parar. En concret em refereixo a tres textos: So 1,12; Ez 37,11; Is 40,27. És un moment en què la fe (l'expressió de la fe) reconeix la in-acció del Déu d'Israel. Els profetes van reaccionar davant aquesta manera d'entendre-viure Déu amb alternatives potents i sorprenents. Sofonies, segons So 1,1 va ser profeta «en temps de Josies, fill d'Amon, rei de Judà». Estem, per tant, en els anys 640-609 aC. L'any 622 aC es va trobar en el temple el llibre de la Llei (2Re 22,3-11), a partir del qual el rei va dur a terme una reforma (2Re 23, especialment vv. 1-3). Ezequiel va iniciar el seu ministeri profètic el 592 aC (Ez 1,1). Però el text que he presentat ve després de la notícia de la destrucció de Jerusalem (cf. Ez 33,21, que correspon a l'any 585-586 aC). Pel que fa a Isaïes (Deuteroisaïes) se'n desconeix la data, però sembla actuar en ple exili de Babilònia (586-538 aC). Entre Sofonies i el Deuteroisaïes passen, com a mínim, una generació sinó dues! Temps suficient perquè l'expressió de la fe anés calant i agafant carta de ciutadania.

Exposo aquí només el primer text: So 1,12. Sofonies reproduïx la fe que ell troba amb els següents termes: «Succeirà en aquell temps (que) rastrejaré Jerusalem amb llums i

demanaré comptes a la gent que resten inactius i son immobilistes, (gent que) diu en el seu cor: “No fa el bé el Senyor, ni el fa el mal.”»

Subratllo vàries idees. El «restar inactiu» s’imagina com un «quedar solidificat, petrificat», idea que va en paral·lel amb el «ser immobilista» (imatge treta dels pòsits dels llevats quan precipiten). Transmet una idea de vida confiada, tranquil·la, conservadora, amb una bona dosi d’inconsciència. L’expressió «dir en el seu cor» significa «dir-se a sí mateix», però implica una decisió presa (el cor bíblic). És a dir, després de veure el que veien van creure convenient pensar que Déu no feia res: ni bo ni dolent. Aquesta darrera fórmula, en el fons, significa que estaven convençuts de que Déu ni els afavoria ni els perjudicava.

Resumint: la fe (expressada, explícita) creu en un Déu inactiu. El problema és: la inactivitat de Déu serveix d’exemple per la inactivitat del poble. La inactivitat, a part de no fer res, comporta un deixar fer, un deixar de reaccionar davant el que succeeix. D’això avui en dia en diem «complicitat». A la gent ja li està bé el que passa; és més, s’hi adapta (So 1,8-9: «Vindré contra els qui es vesteixen com els estrangers... contra els qui entren al meu llindar a l’estil estranger»).

La fe que Sofonies troba recorda el passatge famós d’Ap 3,15-16, però aplicat a Déu: «Conec les teves obres i sé que no ets ni fred ni calent. Tant de bo que fossis fred o calent! Però, ja que ets tebi, i no fred o calent, estic a punt de vomitar-te.

Quina alternativa sorprenent planteja Sofonies davant aquest panorama? Vegem-ho en So 2,3: «Cerqueu el Senyor, tots els humils del país, que compliu els seus preceptes. Cerqueu la bondat, cerqueu la humilitat. Potser així quedareu protegits el dia de l’enuig del Senyor».

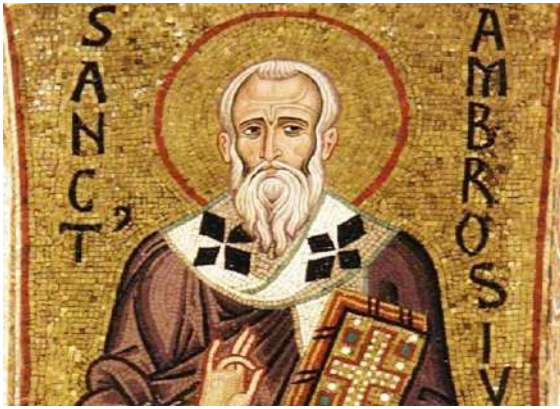
Voldria cridar l’atenció sobre el format d’aquest verset: el paral·lelisme. Hi ha casos en que el paral·lelisme no es limita a repetir una idea amb paraules sinònimes. Més aviat, una de les frases diu *alguna cosa més que l’altra* (aquest tipus de paral·lelisme s’anomena *sintètic*). En el nostre cas, el paral·lelisme queda clarament marcat pel verb «buscar». El verb usat té la idea de demanar per tal d’obtenir alguna cosa, fins i tot, té el matis d’exigir allò que és de justícia. El paral·lelisme del nostre verset queda clarament marcat pels termes «humils», «humilitat». Indica la situació de vulnerabilitat. I ara ve el que explicava. El paral·lelisme proposa «buscar el Senyor» i, en paral·lel, «buscar la humilitat». Què implica això? Implica que s’està parlant d’una humilitat (pobresa) especial: la que equival a buscar el Senyor. Implica que s’està parlant d’un Déu especial: el que equival a buscar la humilitat. En definitiva, Sofonies demana de buscar un Déu humil! El profeta trastoca així la proposta de fe del poble: la presumpta in-acció de Déu, en realitat, revela la condició humil del Senyor.

Per si amb això no n’hi havia prou Sofonies profetitza sobre la nova Jerusalem (So 3). En els vv. 11-12 proposa un canvi radical en la ciutat: «Aquell dia, ciutat meva, no t’hauràs d’averkonyir de les males accions amb què fins ara m’eres infidel, perquè trauré de dintre teu els qui es glorien de *la teva altivesa* i tu deixaràs de fer *l’arrogant* en la meva

muntanya santa. Jo faré que resti dintre teu *un poble humil i pobre* que cercarà refugi en el meu nom».

Fixem-nos en la desaparició de (el Senyor les treu) les actituds contràries a la humilitat. Precisament, ara apareix l'atreviment profètic: la nova Jerusalem tornarà a ser la ciutat del Senyor perquè hi habitarà un poble humil i pobre. Diguem-ho més clarament: qui fa possible que Jerusalem torni a tenir futur? Els humils i pobres. Aquesta afirmació té la seva importància teològica. És evident el contrast (transformació) entre «trauré de dintre teu» (arrogància) i «faré que resti dintre teu» (humilitat). Però la segona realitat («faré que resti dintre teu un poble humil i pobre») remet immediatament a la presència del Senyor entre el seu poble (3,5: «Però, dintre de la ciutat, el Senyor és just; 3,15: «El Senyor, rei d'Israel, és dintre teu: mai més no hauràs de témer cap mal»; 3,17: «El Senyor, el teu Déu, el tens a dins. Ell és poderós i et salva. Per tu se sent joiós i alegre»). El poble pobre i humil ocupa el mateix lloc que el Senyor dintre la ciutat.

Els Moviments d'Acció Catòlica s'han caracteritzat, en general, per ser «moviments d'acció». Amb la seva acció, els militants d'aquests Moviments transformen la realitat i hi evangelitzen. Els consiliaris hem anat prenent consciència de la necessitat de fomentar contínuament la Revisió de Vida (Veure–Jutjar–Actuar). En el moment de l'«actuar» s'hi juga bona part de l'experiència de fe dels militants. És Déu–Jesús qui actua! Amb la humilitat de la nostra acció oferim al nostre medi l'eficàcia transformadora de l'acció de Déu.

Deixebles de l'Evangeli

Sant Ambròs i la unitat de l'Església

JOAQUIM MESEGUER GARCIA

*prevere del bisbat de Terrassa
rector de Sant Pere i arxipreste de Rubí*

Quan l'any 374 es va plantejar la successió episcopal a l'Església de Milà, hom vivia aleshores un moment molt delicat i difícil. Era encara un temps de divisió marcada per les disputes entre els partidaris de l'ortodòxia nicena i els arrians; aquests darrers, tot i que eren minoria, amb molta habilitat i ajudats per l'autoritat imperial, havien aconseguit fer seva la seu de Milà amb l'establiment del bisbe Auxenci, el pontificat del qual fou polèmic, com era d'esperar. Quan sant Ambròs (Trèveris, c. 340 – Milà, 397) fou elegit bisbe va recollir una herència desfavorable que posava en perill la concòrdia de la comunitat i cristiana i va haver de realitzar una gran tasca de reconstrucció de la unitat de l'Església. Malgrat aquesta circumstància difícil, hi havia un fet positiu: tant els catòlics com els arrians van estar d'acord en la seva elecció, puix que, en ser el prefecte de la ciutat, uns i altres el veien com un home d'ordre que podria restablir la pau.

No entrarem en els detalls que van acompanyar la seva elecció que, per altra banda, tothom ja coneix, sinó que assenyalarem el que va fer des del primer moment per aconseguir la pacificació i la unitat de l'Església a la comunitat de Milà que Déu li encomanava i de la qual va demostrar ser un excel·lent pastor. En primer lloc, encara que li va costar, va acceptar l'elecció, perquè hi va veure la voluntat de Déu, que volia el bé del seu poble i d'ell mateix. En segon lloc, amb un gran sentit d'Església, es va mantenir fidel a l'ortodòxia; per a ell, allò que havia estat establert al Concili de Nicea era clarament la recta doctrina que havia estat revelada per Jesucrist i, per tant, no va fer concessions vel·leïtoses a l'heretgia; la seva actitud va ser un clar testimoniatge de comunió, a favor de la qual va dir i escriure: «On és Pere, hi és l'Església; on hi és l'Església no hi ha mort, sinó la Vida eterna» (*Sobre el Salm 40, V, 30*), «Hom no pot tenir part en l'herència de Pere sinó amb la condició de restar adherit a la seva Seu» (*De la Penitència I, I, cap. VII*). Des d'un primer moment, Ambròs va veure en la comunió amb Roma la garantia de la rectitud doctrinal i de la unitat de l'Església.

En tercer lloc, sant Ambròs va veure de seguida que la unitat en la comunió només era possible a través d'una Litúrgia ben celebrada que, com a expressió de la fe, eleva els cors dels creients en la lloança a Déu per expressar i difondre la fe comuna. Sant Ambròs va cuidar molt les celebracions i la predicació, va fomentar la música i va potenciar el cant alternat dels salms que tan d'impacte van fer en el cor de sant Agustí, el qual va transportar al Nord d'Àfrica tot el que havia conegut a Milà. Sant Ambròs és el gran

artífex d'un dels grans ritus de l'Església d'Occident, el ritu ambrosià, caracteritzat per un gran equilibri.

En quart lloc, en accedir a l'episcopat, Ambròs va ser conscient de les seves limitacions. Es trobava en situació de catecumen i sabia que li mancava el bagatge teològic que altres bisbes insignes tenien; però aquesta dificultat no li va fer caure en la por o la desesperança sinó en l'aplicació a la pregària i a l'estudi, especialment de la Sagrada Escripura, sense descurar la lectura d'autors eclesiàstics anteriors a ell. Déu li va fer conèixer la seva vocació i va descobrir que per a ell l'haver d'ensenyar al poble cristià era la millor manera d'aprendre i avançar. En aquest punt, els pastors en l'actualitat hauríem de valorar molt la necessitat i la importància de la formació permanent, de cara a aprofundir en el coneixement de Déu i de la realitat que ens envolta per poder donar el millor aliment espiritual al poble de Déu.

Tot i que no va deixar una obra escrita tan abundant com la del seu deixeble sant Agustí, a Ambròs li devem un conjunt de llibres i tractats que han estat molt importants en la comprensió i l'aprofundiment de la teologia, l'espiritualitat i la moral cristianes. La meitat de la seva producció literària està dedicada a l'estudi sobre la Sagrada Escripura; sant Ambròs segueix el mètode al·legòric propi d'Orígenes, en busca del sentit espiritual i en vistes a l'edificació del poble fidel. Destaquen en aquest bloc els sis llibres *Sobre l'Hexàmeron*, dedicats a l'estudi de l'Antic Testament i el Comentari a l'Evangeli de Sant Lluç. Totes dues obres són un recull d'homilies i sermons. Algunes de les seves obres dogmàtiques estan motivades pels problemes que l'arrianisme li va plantejar a Milà: *Sobre la fe* i *Sobre l'Esperit Sant* –totes dues obres dedicades a l'emperador Gracià–; una altra tracta sobre *El sagrament de l'Encarnació del Senyor*, la qual va tenir una notable influència al Concili de Calcedònia, i dues sobre els sagraments de la iniciació cristiana que porten per títol *Sobre els misteris* i sobre els sagraments respectivament. En el seu tractat *Sobre la Penitència* insisteix en que el poder de perdonar només el té l'Església catòlica. De l'*Exposició de la fe* només en conservem una part. Sant Ambròs va deixar escrites també obres ascètiques i morals, com són els tres llibres *Sobre els deures dels ministres*, adreçats al clergat de la seva diòcesi, els quals constitueixen el primer tractat sistemàtic d'ètica cristiana, així com escrits diversos dedicats a exaltar la virginitat i l'estat de les verges i de les vídues consagrades a Déu. Caldria afegir diversos sermons i cartes, els quals tenen un gran interès per comprendre la història de l'època, així com alguns himnes per a la litúrgia, dels quals n'hauria escrit la lletra i compost la música.

En ordre a treballar per una comunitat unida que reflectís la unitat de l'Església, sant Ambròs no va escatimar esforços i va desenvolupar generosament els dons que Déu li havia atorgat, entre ells una gran capacitat organitzativa.

Al servei de l'altar

Sentit i origen de la celebració del Naixement de la Benaurada Verge Maria

EMILI VILLEGAS

prevere del bisbat d'Urgell

delegat de litúrgia del bisbat d'Urgell

Si hi ha una celebració per excel·lència de la Mare de Déu en el mes de setembre, aquesta és, sense cap dubte, la del 8 de setembre. El Naixement de la Benaurada Verge Maria pren una rellevància significativa com només pot fer una celebració mariana envoltada de celebracions litúrgiques i a la vegada de devocions populars.

A més, aquesta celebració litúrgica pren una importància significativa si tenim en compte que en algunes de les diòcesis catalanes com Solsona, Tarragona i Tortosa ens trobem davant la celebració de la patrona principal. En el cas del bisbat d'Urgell les celebracions de la Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi, i la Mare de Déu de Meritxell, patrona d'Andorra, no desdibuixen en absolut el sentit original d'aquesta festa sinó que l'amplien vers la veneració d'aquelles Mares de Déu trobades.

La *consecutio temporum* no és només una expressió de la gramàtica tradicional nascuda del llatí sinó també una realitat palesa en el calendari litúrgic que pretén donar veracitat i realitat a cadascuna de les celebracions litúrgiques. Aquesta norma és present constantment, tot i que moltes vegades d'una forma quasi inadvertida, en tantes celebracions del Senyor, però molt especialment en les de la Mare de Déu.

Per posar algun exemple, i és ben sabut que, si celebrem l'Anunciació del Senyor el 25 de març és perquè en el calendari ens situem nou mesos abans del 25 de desembre, Nadal del Senyor. Si el 15 d'agost celebrem l'Assumpció de la Mare de Déu, vuit dies després trobem la Coronació de la Mare de Déu. Aquesta norma també és complexa en l'intent d'esbrinar el sentit d'aquesta festa del 8 de setembre quan descobrim que el 8 de desembre precedent celebràvem la Immaculada concepció de la Benaurada Verge Maria, just nou mesos abans. Maria es concebuda sense pecat original el 8 de desembre i nou mesos després, el 8 de setembre, l'Església celebra el naixement de la Mare del seu Salvador.

La festa de la Nativitat es va començar a celebrar en les Esglésies d'Orient molt abans que fos instituïda a Occident. Segons una bella tradició, aquesta es va iniciar quan el bisbe sant Maurili la va introduir en la seva diòcesi d'Angers, a França a conseqüència d'una revelació a l'any 430. Sembla ser que un home, que es trobava a la prada de Marillais la nit del 8 de setembre, va tenir una aparició d'àngels cantant en el cel. Quan aquest els hi va preguntar quin era el motiu del seu càntic ells li van respondre que cantaven d'alegria pel naixement de la Mare de Déu durant aquella nit.

Tenim constància que en el segle VII a Roma es troba el registre de la commemoració d'aquesta festa i que el papa Sergi I li va donar solemnitat mitjançant una gran processó. Posteriorment, Fulbert, bisbe de Chartres, va contribuir molt a la seva devoció a tot França i a la difusió d'aquesta data. Finalment, va ser el papa Innocenci IV, l'any 1245, durant el Concili de Lió, que va estendre la seva celebració a tota l'Església introduint-la en el Calendari litúrgic romà.

Conèixer el sentit i l'origen d'aquesta festa ben segur ens ajudarà a celebrar-la amb més devoció de forma personal i, a la vegada, contribuirà a irradiar en el poble fidel tot el contingut espiritual que aquesta celebració posseeix.

Reflexió des del SIJ

La dimensió profètica de la natura

MANEL MERCADÉ

prevere del bisbat de Lleida

delegat de joventut

El pecat s'ha de denunciar i el desig desordenat d'acumulació també. Crida contra la injustícia social i ambiental.

Què està passant a la nostra casa? Ens podria sonar a una pregunta analògica com la que el Senyor va fer a Caïn: “On és el teu germà?” (Gn 4,9) i la resposta d'aquest al Creador: “No ho sé. Que potser sóc el guardià del meu germà?” (Gn 4,9). Són qüestions que ens fa Déu a cadascú de nosaltres. Ara bé, enmig del nostre món secularitzat potser és una pregunta que s'ha eliminat perquè ningú reconeix aquesta Veu que ens acompanya al llarg de la vida. Aquesta absència és un triomf de l'egoisme que impedeix la trobada amb els altres, amb l'Altre. Això és essencial perquè segons l'antropologia que exercim ens fa viure sense interpel·lacions enfront dels altres i mirant-nos al melic o bé ens disposa a acollir els altres sense condicions, sense reserves, sense prejudicis. Aquesta i no aquella és la gran victòria vertebrada de la *Laudato Si*: “Lloat sigueu Senyor” (Càntic de Sant Francesc) per tots i cadascun dels éssers que ens rodegen.

L'Evangelí de la Creació ens recorda la comunió entre tots els éssers de la humanitat i amb tota la Creació. La Revelació ens evoca l'abraçada cordial, atenta, pausada a totes aquestes presències que ens han de dur a la humanització a la qual estem cridats per disseny diví. No fer-ho és abonar-se al caldo de cultiu de la depravació perquè justifica els principis contraris a aquesta trobada amb l'altre, com són la injustícia, l'egoisme, la insolidaritat, l'afany econòmic, que justifiquen tota mena d'ingerències i que aproven tota mena de desordre.

Davant aquesta realitat que s'allunya de la finalitat harmoniosa de la creació: “Déu veié que tot això era bo” (Gn 1,17), que ens evoca a la no dimensió profètica de la natura, hem de retrobar-nos novament amb ella i retornar a la gènesi que faci conscienciar la persona humana de la seva tasca amb la natura. Per tant, s'haurà de denunciar qualsevol acció o actitud que l'encamini a la seva destrucció, sabent que no serà fàcil per la por als poders fàctics que empren mesures de dissuasió a fi de continuar exercint la seva finalitat última, que són els guanys o lucre. Tal volta, la proposta més intel·ligent serà donar arguments que suavitzin les mesures emprades a fi que, en un futur no molt llunyà, hi hagi una harmonització entre les accions que permetin una reconstrucció que no posi en perill la casa comuna i els guanys per *lobbies* de poder.

Tots, sense exclusió, i mirant l'equilibri global per a tots, aquest haurà de ser el projecte comú per convida i assegurar un món amb condicions per les generacions venidores.

Reclinats sobre el pit del Senyor

La pregària en temps de pandèmia i de dificultats

ABELL TRULLS

*prevere del bisbat de Solsona
rector de la parròquia de Bellpuig d'Urgell*

El març del 2020 va canviar el rumb de les nostres vides. Quasi tot es va aturar. Ara bé, la nostra vida de fe va continuar, malgrat no poder-nos reunir a les esglésies per pregar i celebrar presencialment la fe amb tota la comunitat.

Durant les primeres setmanes de la pandèmia van ser moltes les iniciatives pastorals que arreu del món van florir en l'Església, fruit de la creativitat humana i del buf de l'Esperit Sant. L'objectiu principal fou continuar ajudant als membres de les nostres comunitats cristianes a viure la fe en Jesucrist, a mantenir la seva vida de pregària, és a dir, la seva relació personal amb Déu.

Per a molts cristians aquestes iniciatives van ser companyes enmig de la soledat, consol enmig del dol, esperança enmig de la desesperació, confiança enmig de la incertesa, caritat enmig de la impotència...

En aquest sentit, el Papa Francesc ens deia en la tercera catequesi sobre la pregària pronunciada durant l'audiència del dimecres 20 de maig de 2020: «els homes i les dones que preguen saben que l'esperança és més forta que el desànim. Creuen que l'amor és més fort que la mort, i que, sens dubte, un dia triomfarà». «Els homes i les dones de pregària porten espurnes de llum: perquè, fins i tot en els dies més obscurs, el sol no deixa d'il·luminar-los. L'oració il·lumina: il·lumina l'ànima, il·lumina el cor i il·lumina el rostre. Fins i tot en els moments més foscos, fins i tot en els moments de dolor més gran.

La situació que vam viure durant el confinament de la primavera del 2020 ens va posar de manifest, una vegada més, que sempre necessitem de la pregària, sempre! Que malgrat estar sols i tancats cadascú a casa seva la comunió dels sants existeix i que, mitjançant la pregària, podem experimentar-la.

Una de les iniciatives que vam començar a l'Agrupació Parroquial de Bellpuig –i que encara continuem fent-la actualment– fou l'enviament diari d'una imatge-pregària mitjançant *Whatsapp*, correu electrònic i la publicació a les xarxes socials de l'Agrupació. Des d'una pregària per fer la Comunió Espiritual fins a pregàries pels contagiats del coronavirus i el personal sanitari, passant per les pregàries i els goigs als sants patrons

dels nostres pobles i parròquies amb una breu explicació de les vides d'aquests sants i la seva vinculació a casa nostra.

No hi ha dubte que els mateixos sants que els nostres avantpassats van escollir com a protectors en el seu temps –en molts casos contra les pandèmies, les sequeres i altres dificultats– han intercedit per nosaltres i continuen fent-ho cada dia. Ara, amb la Covid-19, nosaltres els hem acollit no només com a bonica tradició –que en molts pobles donen lloc a festes populars– sinó com a germans en el camí de la fe, especialment en les dificultats.

En els testimonis dels nostres sants patrons hi trobem «el do de la Redempció, gràcies al qual l'home és rescatat del pecat i rep la possibilitat de la vida nova en Crist. També en ell, el poble de Déu, pelegrí en la història, troba un sosteniment incomparable, sentint-se profundament unit a l'Església gloriosa, que en el cel canta les lloances de l'Anyell (cf. Ap 7, 9-10) mentre intercedeix per la comunitat que encara camina a la terra» (Sant Joan Pau II, motu proprio *Spes Aedificandi*, 1 d'octubre de 1999).

Ara, després d'un temps d'edició i correcció, s'està a punt de publicar un llibret amb les pregàries que van acompanyar-nos durant els mesos de març, abril, maig i juny de 2020 en un període complex de les nostres vides. Aquestes pregàries i altres iniciatives poden continuar-nos ajudant ara –quan, malauradament, la pandèmia encara no s'ha acabat– i en altres moments de dificultat personal, familiar o comunitària.

Un bisbe ens parla

La participació en la litúrgia és essencial per al cristià

+JOAN ENRIC VIVES

arquebisbe d'Urgell

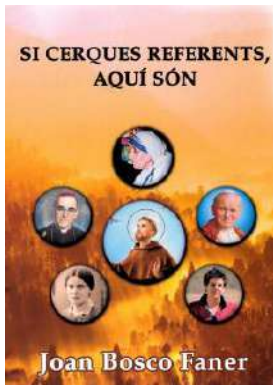
El Sant Pare Francesc va parlar fa uns mesos que la missa no pot ser només escoltada, com si nosaltres fóssim només espectadors d'alguna cosa que llisca sense involucrar-nos. La Missa sempre és celebrada, i no només pel sacerdot que la presideix, sinó per tots els cristians que la viuen. A l'Església sempre ha existit la temptació de practicar un "cristianisme intimista", una religiositat que no reconeixia a la litúrgia la seva importància espiritual. Això ha fet que molts, participant fins i tot en la missa dominical, li hagin tret importància, i hagin buscat aliment per a la seva fe i la seva vida espiritual en fonts devocionals i no en la litúrgia. L'espiritualitat cristiana té les seves arrels en la celebració dels sants misteris. La litúrgia, en tant que acció de Crist i del poble de Déu és el centre de la vida cristiana. És font i cim de tota la vida cristiana (cf. Catecisme nº 219).

Jesucrist no és una idea o un sentiment, sinó una Persona viva, i el seu Misteri, un esdeveniment històric. L'oració dels cristians passa a través de mediacions concretes: la Sagrada Escriptura, els Sagraments, els ritus litúrgics, la comunitat. A la vida cristiana no es prescindeix de l'esfera corpòria i material, perquè en Crist aquesta s'ha convertit en camí de salvació.

“Un cristianisme sense litúrgia és un cristianisme sense Crist”, diu el Papa. La litúrgia, “no és només pregària espontània, sinó acció de l'Església i trobada amb Crist mateix”, i, per tant, “no hi ha espiritualitat cristiana que no tingui com a font la celebració dels divins misteris”. La litúrgia és esdeveniment, és presència, és trobada. És una trobada amb Crist. Ell es fa present en l'Esperit Sant a través dels signes sacramentals: d'aquí deriva per a nosaltres els cristians la necessitat de participar en els divins misteris. Un cristianisme sense litúrgia potser és un cristianisme sense Crist. Fins i tot en el ritu més despulat, com una celebració a la presó o en un amagatall en temps de persecució, Crist es fa realment present i es lliura als seus fidels.

La litúrgia, a més, demana ser celebrada "amb fervor", perquè “la gràcia vessada en el ritu no es dispersi, sinó que arribi a la vivència de cadascú”. La missa ens involucra i sempre és celebrada per tots els qui la viuen. El centre és Crist! Tots nosaltres, en la diversitat dels dons i dels ministeris, tots ens unim a la seva acció, perquè és Ell, Crist, el protagonista de la litúrgia. En la litúrgia resem amb Crist al nostre costat. Quan els

primers cristians van començar a viure el seu culte, ho van fer actualitzant els gestos i les paraules de Jesús, amb la llum i la força de l'Esperit Sant, perquè la seva vida, tocada per aquesta gràcia, es convertís en sacrifici espiritual ofert a Déu. Un enfocament que va ser una "revolució", ja que la vida està cridada a convertir-se en culte a Déu. I això no pot succeir sense l'oració, especialment, la pregària litúrgica.

Hem vist, hem llegit

Si cerques referents aquí són

BOSCO FANER

*prevere del bisbat de Menorca
rector del seminari diocesà*

Com diu Mn. Joan Miquel Sastre en el pròleg del segon volum dels quatre que pens publicar amb el títol general de: “Si cerques referents aquí són”: “si fem una mirada al món més llunyà, com també al més proper, podem tenir la sensació que el mal és molt i que aquest s’escampa i no sols per la pandèmia del covid-19. Però aquesta seria una mirada no prou objectiva perquè de mal n’hi ha però no menys de bé. Més encara, de bé molt més”. Els tres volumens ja editats ens són una mostra, i no d’un bé teòric, difús, sinó d’un bé concret que homes i dones del món han sabut encarnar i fer-lo vida, fins al punt que a aquest bé l’anomenem santedat.

A les pàgines dels quatre volumens -un per cada trimestre de l’any-, trobareu un senzill resum de la vida d’alguns sants i santes que els tenim present, com Església, durant cada dia de l’any. Les paraules que segueixen a la seva biografia, són extreptes dels meus comentaris de *Facebook*: flaixos diversos, reals, senzills i escrits diàriament durant els anys 2014 al 2020. Comentaris que he intentat tinguin un mateix fil connector i un estil familiar i directe que apropa els sants i santes a la vida real. M’he animat a fer-ho així perquè, tenint present espais significatius de la meua vida, he cregut que m’ajudaria a revisar-me i a acompanyar-me per a seguir avant en un camí de santedat al qual em sent cridat tant com et pots sentir cridat tu mateix/a.

Es tracta, com diu Mn. Joan Miquel Sastre en el mateix pròleg esmentat: D’aixecar la vista com a cansats caminants que tantes voltes arrossegam els nostres passos i anam amb la mirada baixa contemplant les pedres que ens poden fer ensopegar: “aquest problema que m’angoixa”, “aquesta persona que no em deixa viure”, “aquest pla que mai acaba de sortir”, “aquesta feblesa que no aconseguixo vèncer” ... Alça la vista i mira sense por la cima! Allí hi ha la Creu, dibuixada en les Benaurances; però no és una creu fosca i tenebrosa; és una Creu oberta, una porta per la qual la llum hi entra a alenades. Segueix mirant, i rere la porta, hi veuràs una multitud immensa de germans en festa cantant i

lloant Déu. Ells també conegueren el dolor i un dia s'acabà la prova que també visqueren. Ara els tenim tant propers que ens omplen d'ànims.

Les pàgines dels quatre volumens, tres ja editats, sorgeixen havent llegit detingudament l'Exhortació Apostòlica del Papa Francesc sobre la vocació a la santedat en el món actual, *Gaudete et Exsultate*. «Alegreu-vos i celebren-ho» (Mt 5,12), diu Jesús als qui són perseguits o humiliats per la seva causa. Tenint-los present, el Papa accentua: El Senyor ens vol sants i no espera que ens conformem amb una existència mediocre, aiguada, líquida... M'agrada veure la santedat en el poble de Déu pacient. Aquesta és moltes vegades la santedat «de la porta del costat», [o], la classe mitjana de la santedat... Per ser sants no és necessari ser bisbes, sacerdots, religioses o religiosos. Tots estem cridats a ser Sants vivint amb amor i oferint el propi testimoni en les ocupacions de cada dia, allà i on cadascú es troba... La santedat no et fa menys humà, perquè és la trobada de la teva debilitat amb la força de la gràcia. En el fons, com deia Léon Bloy, “en la vida hi ha una sola tristesa, la de no ser sants”.

Segueix dient Mn. Joan Miquel: Algú ha comparat la santedat com les flors d'un jardí. Totes són diferents. La felicitat d'una Santa M. Rosa Molas exercint la consolació, la valenta serenitat de Sant Carles Lwanga i companys màrtirs lliurant la vida per amor, un Sant Joan Baptista de la Salle donant-se en l'educació dels infants pobres o un Sant Isidre en el treball senzill de la terra, a més d'altres, són exemple de la veracitat de les benaurances... El que és central en cada sant és la seva unió amb Jesucrist i la fidelitat a aquesta unió.

I accentua Mn. Joan Tutzó en el pròleg del tercer volum: Quan ens posem enfront un sant canonitzat per l'Església podem caure en l'error de mirar-lo com a un super-home/dona. Com si fos qualcú tan especial i agraciat per Déu que mai ens valdria de model per la nostra petita existència tan carregada d'imperficcions... Si llegim la Sagrada Escripura la veiem plena de referents, de sants, com per exemple els mateixos Apòstols... Podem apreciar, fins i tot amb cert estupor, que l'Escripura no amaga les seves imperficcions, les seves petiteses o equivocacions. Aquest fet ens apropa aquells homes i dones a la nostra realitat i els converteix en referents vàlids per a nosaltres. Podem imaginar que aquest és precisament el motiu pel qual no se'ns presenten com a persones perfectes i impol·lutes a ulls de Déu, sinó com qui vol agradar-li i es posa en camí per a fer-ho... D'aquesta manera -segueix dient Mn. Joan Tutzó- l'autor ens fa com aquell pare que posa coixins al nen perquè s'assenti a taula sense sentir-se inferior.

Caminant cap a la santedat, la clau de l'èxit no és tan sols veure la meta, també és tenir la motivació suficient per posar-nos en camí. Aquest article d'avui me l'ha suggerit el testimoni que, un entre d'altres, ens dóna el bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, front la seva enfermetat: un tumor de pàncrees. Ell presenta la motivació suficient. Gràcies!